

N:o 120.

Af herr **O. Melin**, om lastpenningarnes upphörande.

Den skatt, som under namn af »lastpenningar» fortfarande pålægges sjöfarten, har länge blifvit af regering och representation erkänd såsom en oegentlig och orättvis beskattning på sjöfartsnäringen, hvilken i likhet med andra näringar har att betala inkomstskatt samt stämpelskatt, men derjemte uti lastpenningarne får vidkännas en tilläggsskatt på dess redskap *fartyget*, hvilket redskap utgör vilkoret eller medlet för näringens bedrivande. Såsom stöd för rättigheten utaf mitt påstående, att regering och representation äro eniga om olämpligheten af ifrågavarande skatteform, åberopar jag kongl. propositioner, motioner, utskottsbetänkanden och kammarprotokoll från flera riksdagar, då fråga om lastpenningarnes afskaffande förekommit, men ber att särskildt få hänvisa till riksdagshandlingarne för åren 1885 och 1886.

Har emellertid enighet rådt uti *ett* afseende, att nemligen ifrågavarande skatt är oegentlig, ja orättvis, så hafva desto större svårigheter uppstått vid försöken att vinna Riksdagens bifall till skattens fullständiga borttagande. Man har nemligen velat sammankoppla densamma med grundskatterna och endast velat medgifva så stor nedsättning uti lastpenningarne, som samtidigt beviljades å grundskatterna. På denna grund beslutades år 1885 en nedsättning af 4 öre per ton (från 14 till 10 öre), motsvarande samtidigt beslutad grundskatteafskrifning af 30 %.

För min del kan jag ingalunda godkänna något sammanhang emellan ifrågavarande båda skatteformer, utan anser att lastpenningarne, såsom varande en skatt på *redskapet*, jemförlig med en sådan »på lokomotivet

eller på plogen» (som en talare i Andra Kammaren år 1885 så lämpligt uttryckte sig), bör försvinna endast af det skäl, att den är oegentlig och orättvis.

Att sjöfartsnäringen lider under fullt ut lika stort betryck som någon annan näring i vårt land, kan ej af någon bestridas och då vårt näringslif öfver hufvud är i hög grad beroende på, att ifrågavarande näring ej går under, bör densamma uppmuntras, ej genom något konstladt och försoffande skydd, utan genom billig och rättvis behandling i beskattningsväg.

Min hemställan är derföre, att Riksdagen må besluta

upphörande från 1888 års början af den under benämning »lastpenningar» utgående afgift.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 15 maj 1887.

Olof Melin.